

in pleno, hvad let kunde blive et for langsomt og besværligt virkende Maskineri . . .“ Siden den Tid er Lov af 15de Maj 1903 om Afløsning af Tiender udkommet, og et meget stort Antal Kirker paa Landet er blevet selvejende (for et Aar tilbage var efter de Oplysninger, Udvalget den Gang indhentede, 426 Kirker blevet selvejende efter Tiendelovens § 23, og for 116 andre var Afløsning under Arbejde), og Tallet vokser stadig. Endvidere er udkommet Lov om Menighedsraad af 10de Maj 1912, der bl. a. fastsætter Tallet af Menighedsraadets Medlemmer forholdsvis efter Sognets Folketal. Af Ministeriets Bekendtgørelse af 31te Aug. 1912 fremgaar det, at af de godt 1,500 Menighedsraad paa Landet har herefter kun ca. 6 pCt. et større Tal end 4 valgte Medlemmer. Af de Kirker, der vil omfattes af Lovforslaget, er det langt overvejende Tal saaledes nu Kirker paa Landet, og kun et ganske forsvindende Tal af de Menighedsraad, der er dannede om disse, tæller flere end 4 valgte Medlemmer. De Hensyn, som gjorde sig gældende i 1901, er saaledes med Tiden ganske forandrede; medens man den Gang, samtidig med at man vilde henlægge Kirkens „umiddelbare Styrelse“ under Menighedsraadet, frygtede for, at Maskineriet skulde blive for langsomt og tungt virkende, om hele Menighedsraadet kom til at danne Bestyrelsen, vilde efter Udvalgets Overbevisning en saadan Vanskelighed nu netop fremkaldes ved den foreslaaede Ordning. I det langt overvejende Antal Tilfælde vilde man have et Menighedsraad paa fem Medlemmer, hvoraf de to og et af Kommunalbestyrelsen valgt Medlem skulde danne „Tilsynet“, og efter den foreslaaede Forretningsgang skulde derefter de fem ved nogle Lejligheder holde „Samraad“ med tre af de samme fem, ved andre modtage Indstilling fra disse o. s. fr., Forhold, som i bedste Fald slet ikke vilde blive opretholdt i Praksis.

Naar Udvalget derfor foreslaar, at Kirkens Bestyrelse henlægges ikke under det foreslaaede „Tilsyn“ paa 3 Medlemmer, men under Menighedsraadet, da formener

det, at denne Ændring egentlig er af mere formel end af reel Natur, idet den i Virkeligheden fastslaar det i Lovforslaget tilsigtede, men befriet for en Række efter Udvalgets Formening overflødige Omsvøb, der ikke mindst vilde fremkomme og volde Vanskeligheder ved Forholdets Overførelse til det samtidig foreliggende Forslag om Kirkesyn, og hvad hermed staar i Forbindelse.

Det Hensyn til de større Forhold og den større Kreds af Medlemmer af Menighedsraadet, som oprindeligt har fremkaldt Forslaget om en særlig Bestyrelse paa 3 Medlemmer, tager Udvalget derefter ved sit Forslag om Adgang — som en frivillig Sag, der er overladt Menighedsraadets egen Afgørelse — til at nedsætte et Udvalg paa tre Medlemmer til Varetagelsen af de daglige Forretninger. Det maa antages, at dette overalt vil ske i Købstæderne og i de Landsogne, hvor Menighedsraadene tæller et større Antal Medlemmer, medens det i de øvrige Sogne vil bero paa lokale Forhold — Sognets Udstrækning, Distriktskirker i Sognet o. desl. —, om alle fem Medlemmer af Menighedsraadet deltager i Afgørelsen af almindelige, daglige Forretninger ved Kirkens Bestyrelse, eller om dette Hverv paa Menighedsraadets Ansvar overdrages til et staaende Udvalg paa tre Medlemmer. Ved denne Ordning undgaar den Vanskelighed, man i 1901 har haft for Øje ved den oprindelige Udarbejdelse af Forslaget: at Apparatet vilde under større Forhold og med et Menighedsraad paa mange Medlemmer blive for langsomt og for tungt virkende, men man undgaar samtidig at presse det under de forandrede Forhold nu mange Gange større Antal Tilfælde, hvor en saadan Vanskelighed slet ikke kan vise sig, ind under det samme Hensyn og slipper for et kompliceret Forhold med to Myndigheder — „Tilsynet“ og Menighedsraadet —, hvis indbyrdes Stilling under det daglige Arbejde vilde vise sig uklar og unødvendigt indviklet.

Ved den af Udvalget foreslaaede Ordning holder man sig for Landets Vedkommende ganske til den nu gældende Ord-